

Arrest

nr. 248 825 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: R.

Voornaam: M.

Geboortedatum: [...]

Nationaliteit: Servië

alias: J. E. geboren op 06/07/1995 onderdaan van Italië, R. M. geboren op 07/09/1995, onderdaan van Servië, N. P. geboren op 01/01/1994 onderdaan van Kroatië, J. A. geboren op 07/06/1995

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☒ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van geldig identiteitsdocumenten.

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, door een particulier en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen, feiten waarvoor hij op 04/04/2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig andere al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was 'herhaling).

Diefstal met geweld of bedreiging, waarbij een minderjarige werd aangetroffen of gebruikt om het misdrijf te plegen, en de minderjarige jonger dan 16 jaar is, en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant is in de opgaande lijn is, de adoptant of enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige en een gewoonte wordt gemaakt van het aantrekken of gebruiken van minderjarigen om een misdaad of een wanbedrijf te plegen (herhaling), feiten waarvoor hij op 07/02/2019 door de correctionele rechtbank van Luik werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.

De betrokkene werd sinds 13/11/2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☒ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 11/04/2019 .

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 06/07/2020. De betrokkene heeft verklaard geen familie en geen duurzame relatie en geen kinderen in België te hebben. De betrokkene heeft wel verklaard dat zijn familie in Italië woont.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst (Kroatië) omwille van privé/familiale redenen. Betrokkene wenst wel terug te keren naar Italië. Betrokkene heeft verklaard geen medische problemen te hebben. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende aliases: J. E. geboren op 06/07/1995 onderdaan van Italië, R. M. geboren op 07/09/1995, onderdaan van Servië, N. P. geboren op 01/01/1994 onderdaan van Kroatië, J. A. geboren op 07/06/1995

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar, hem betekend op 11/04/2019 .

☒ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, dooreen particulieren gebruikmaking van deze valsheid, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, vereniging van misdadigers om wanbedrijven te plegen, feiten waarvoor hij op 04/04/2017 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig andere al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van de leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, duidelijk was of de dader bekend was ' herhaling).

Diefstal met geweld of bedreiging, waarbij een minderjarige werd aangetroffen of gebruikt om het misdrijf te plegen, en de minderjarige jonger dan 16 jaar is, en de dader de vader, de moeder of een andere bloedverwant is in de opgaande lijn is, de adoptant of enige andere persoon die gezag heeft

over de minderjarig en een gewoonte wordt gemaakt van het aantrekken of gebruiken van minderjarigen om een misdaad of een wanbedrijf te plegen (herhaling), feiten waarvoor hij op 07/02/2019 door de correctionele rechtbank van Luik werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 24 maanden.

De betrokkene werd sinds 13/11/2019 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij veroordeeld kan worden.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste onderdeel: schending recht om gehoord te worden

1. Het recht om gehoord te worden is een algemeen rechtsbeginsel - volledig onderdeel uitmakend van de rechtsbronnen zowel in de interne Belgische rechtsorde als in de Europese rechtsorde - dat tot doel heeft om de administratie er toe te dwingen om een tegenstrijdig debat te respecteren in de procedure tot besluitvorming van eenzijdige beslissingen (C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL, S. VANDER DONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, die Keure 2017, p. 161).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft namelijk gesteld dat "de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt" (HJUE, C-249/13, 11 december 2014, Boudjlida, § 30).

Het recht om gehoord te worden is vastgesteld in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat het recht op een behoorlijk bestuur voorziet. Paragraaf 2 van deze bepaling stelt dat het recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder inhoudt om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Hoewel het Handvest niet gericht is tot de Lidstaten maar enkel tot de instellingen en organen van de EU, heeft het Hof van Justitie gesteld dat "[d]e verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, (...) in beginsel op de overheden van de lidstaten [rust] wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen" (Boudjlida, § 40).

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat aangezien artikel 7 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in Belgisch recht van artikel 6.1 van Richtlijn 2008/115, is elke beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van de Vreemdelingenwet ipso facto een implementatie van Unierecht (zie RvV 29 november 2016, arrest nr. 178 609).

Het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht is bijgevolg van toepassing op elke beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is het recht om gehoord te worden ook een algemeen beginsel van Belgisch recht die dezelfde inhoud heeft als het algemeen beginsel om gehoord te worden zoals gewaarborgd in Unierecht (zie RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329, RvV 28 november 2016, nr. 178.454).

Dit beginsel schrijft aan de administratie voor om aan elke betrokkene de mogelijkheid te bieden om zijn standpunt te laten horen vooraleer een beslissing ten aanzien van hem te nemen die zijn belangen zou kunnen schaden.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State heeft dit beginsel als doel om aan de betrokkene toe te laten op effectieve wijze zijn standpunt te laten gelden zodat de administratie in staat is om te oordelen met kennis van zaken (RvS 19 januari 2015, nr. 230.257).

Het Hof van Justitie heeft echter wel gepreciseerd dat "schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben" (HJUE, C-383/13, 10 september 2013, M.G. en N.R. t. Pays-Bas, § 38).

Desalniettemin onderzoekt de Raad niet of de door de vreemdeling ingeroepen elementen als zijnde elementen die hij niet heeft kunnen aanvoeren tot een andere beslissing zouden leiden als ze in rekening waren genomen, maar eist enkel dat zij van nature zijn om aan te tonen dat het resultaat anders had kunnen zijn (RvV 3 november 2015, nr. 155.959; RvV 28 juli 2016, nr. 172.360; RvV 1 april 2016, nr. 165.166).

2. In casu is verzoeker niet op afdoende wijze gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, waardoor hij geen elementen heeft kunnen laten gelden die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De beslissing is nochtans in toepassing van artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet genomen, waardoor het recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en van Belgisch recht duidelijk van toepassing is.

Bovendien staat het vast dat de bestreden beslissing de belangen van verzoeker ernstig schaadt, gezien het hem beveelt om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, wat zijn recht op een eerlijk proces, en met name zijn rechten van verdediging, ernstig belemmert.

Bijgevolg had verzoeker wel degelijk gehoord dienen te worden vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk enkel dat verzoeker gehoord werd op 06.07.2020, hetzij twee maanden voordat de bestreden beslissing werd genomen.

Tussen dit verhoor en het nemen van de bestreden beslissing hadden zich echter belangrijke ontwikkelingen voorgedaan, die verwerende partij tot een andere beslissing hadden kunnen doen brengen.

Verzoeker werd immers vrijgelaten onder voorwaarden, met als belangrijke voorwaarde dat dat hij het Belgische grondgebied niet mag verlaten, zonder de voorafgaande en schriftelijke toestemming van de gerechtelijke autoriteiten, en dat hij aanwezig moet zijn bij alle oproepingen van gerechtsinstanties en van de politie, en met name de zittingen in het kader van zijn strafzaak.

Dit is uiteraard een cruciaal element, waar verwerende partij rekening mee had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals hieronder zal worden uiteengezet.

Verzoeker heeft dus niet de mogelijkheid gekregen om dit element te laten gelden, aangezien hij niet meer gehoord werd door verwerende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken beschikte derhalve niet over alle nodige elementen om rechtsgeldig tot de bestreden beslissing te komen.

Het staat bijgevolg vast dat de bestreden beslissing in strijd is met verzoekers recht om gehoord te worden als algemeen beginsel van Unierecht en van Belgisch recht, en zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrecht van de EU.

3. Bovendien meent verzoeker dat verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door geen voldoende inspanning te leveren om kennis te hebben van alle relevante elementen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig de rechtspraak van uw Raad dient een beslissing immers steeds te steunen op een deugdelijke feitengaring. In het kader van een correcte feitenvinding dient het bestuur ervoor te zorgen dat de beslissing steunt op informatie die volledig is (zie RvV nr. 176.438 van 18 oktober 2016, zie C. ADAM, M. MOUKOVIC, A. WIJNANTS, G. BOLA-SAMBI- BOLOKOLO, K. CUYPENS, E. MICHEL en S. VANDERDONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur", in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 127).

De bestreden beslissing is duidelijk niet gesteund op alle nuttige informatie voor het dossier. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt namelijk niet dat rekening werd gehouden met de beschikking van de Franstalige correctionele rechtbank te Brussel, en de daarin gestelde voorwaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan aldus worden aangenomen.

Tweede onderdeel - schending van de rechten van verdediging

4. Op de tweede plaats meent verzoeker dat de bestreden beslissing in strijd is met zijn recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM, en met name zijn rechten van verdediging.

Immers, de beschikking van de Franstalige correctionele rechtbank te Brussel stelt als uitdrukkelijke voorwaarden voor zijn vrijlating (1) dat hij het Belgisch grondgebied niet mag verlaten, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de gerechtelijke instanties, en (2) dat hij gevolg moet geven aan alle oproepingen van de gerechtelijke autoriteiten van de politiediensten (zie stuk 3).

De bestreden beslissing die verzoeker het bevel geeft om onmiddellijk het grondgebied te verlaten, maakt het voor verzoeker onmogelijk om deze voorwaarden na te leven. Indien hij onmiddellijk het grondgebied moet verlaten, heeft hij met name niet de mogelijkheid om op voorhand aan de rechtbank toestemming te verzoeken om het grondgebied te verlaten.

Indien verzoeker de bestreden beslissing uitvoert, zal hij dus zijn voorwaarden voor vrijlating schenden, wat uiteraard zeer nefaste gevolgen zal hebben voor het verdere verloop van zijn strafproces, en tot gevolg zou kunnen hebben dat hij opnieuw wordt in voorlopige hechtenis wordt geplaatst. Dit is strijdig met zijn recht op een eerlijk proces, overeenkomstig artikel 6 EVRM.

Bovendien is het voor hem onmogelijk om zijn rechten van verdediging ten volle te kunnen verzekeren indien hij het grondgebied verlaat. Hij zal immers zodoende in de onmogelijkheid worden gesteld om in te gaan op alle politionele en/of gerechtelijke oproepingen indien hij het grondgebied verlaat, en op die manier aanwezig te kunnen zijn gedurende zijn eigen strafproces. Dit is des te problematischer gezien er tegen hem een inreisverbod van 8 jaar geldt, wat hem zou belemmeren om (zelfs tijdelijk) terug te kunnen keren naar het Belgisch grondgebied om gevolg te geven aan oproepingen in het kader van zijn strafzaak.

Dit wordt ook besloten door uw Raad in een soortgelijke zaak:

"Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet op welke wijze de verzoekende partij na tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing - gelet op het feit dat de onmiddellijke aanwezigheid van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied wordt vereist voor het gerechtelijk onderzoek - praktisch kan ingaan op elke politionele en/of gerechtelijke uitnodiging en loyaal haar medewerking kan verlenen aan het gerechtelijk onderzoek. Gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op het inreisverbod dat op 21 januari 2018 ten aanzien van de verzoekende partij werd genomen en waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing, is de louter theoretische vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij voorzien van de nodige identiteitsstukken kan terugkeren

naar België teneinde te voldoen aan het gerechtelijk dossier, niet afdoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen." (RvV arrest nr. 221.123 van 14 mei 2019)

Ook heeft de Raad van State beslist dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel kan zijn, gelet op de concrete omstandigheden, op grond van artikel 6, lid 3, b) EVRM dat de rechten van de vreemdelingen voor het voeren van zijn strafproces in België te zeer bemoeilijkt worden indien hij dat moet volgen vanuit het buitenland, waardoor het bevel onwettig is (RvS arrest nr. 241.632 van 29 mei 2018).

Gelet op het geheel van deze elementen staat het vast dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 6 van het EVRM.

5. Verder benadrukt verzoeker ook dat overeenkomstig het arrest van het Grondwettelijk Hof van 19 juli 2019, verwerende partij in ieder geval de plicht heeft om te controleren of de verwijdering van het grondgebied geen schending van zijn rechten van verdediging meebrengt:

"Daarenboven, a18 juli 2019, nr. 112/2019, B.29.2 en B.56.2)

Verzoeker heeft niet kunnen laten gelden dat zijn verwijdering van het grondgebied zijn rechten van verdediging in het gedrang zou brengen, aangezien hij niet afdoende gehoord werd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, zoals hierboven uiteengezet.

Dit gegeven ontslaat verwerende partij er echter niet van om minstens te onderzoeken of de verwijdering van verzoeker zijn rechten van verdediging niet in het gedrang zou brengen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij een dergelijk onderzoek heeft gevoerd.

De motieven van de beslissing laten verzoeker dus niet toe om te begrijpen waarom geen rekening mee werd gehouden met het lopend strafproces en de beschikking van de Franstalige correctionele rechtbank, aangezien hier gewoonweg geen gewaag van wordt gemaakt. Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Ten slotte is het ook evident dat verwerende partij niet heeft gehandeld als een zorgvuldige administratie, aangezien geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier en geen correcte feitenvinding werd gevoerd. Verwerende partij had hetzij kennis moeten hebben van de beschikking, en er rekening mee moeten houden, hetzij verzoeker op afdoende wijze horen, en er zodoende van op de hoogte worden gebracht.

Verwerende partij kan zich aldus niet verstoppen achter het argument als zou zij geen kennis hebben gehad van de beschikking van de Franstalige correctionele rechtbank, aangezien dit net zou aantonen dat verzoeker niet correct werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

CONCLUSIE: Het middel is derhalve in zijn geheel gegrond, en de bijlage 13 ten aanzien van verzoeker moet dan ook vernietigd worden."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten

van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS nr. 242.035 van 2 juli 2018).

In zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht overeenkomstig artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en zijn rechten van verdediging in de zin van artikel 6 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat hij niet gehoord werd door verweerder voor het nemen van de bestreden beslissing. Sinds zijn laatste verhoor hebben er zich volgens verzoeker belangrijke ontwikkelingen voorgedaan. Op 17 september 2020 werd verzoeker vrijgelaten onder voorwaarden, met als voorwaarde dat hij het Belgische grondgebied niet mag verlaten zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de gerechtelijke autoriteiten. Daarenboven dient verzoeker aanwezig te zijn bij alle oproepingen van gerechtsinstanties en van de politie, en met name de zitting in het kader van zijn strafzaak. Verzoeker betoogt dat, indien hij het grondgebied dient te verlaten, hij zich niet kan houden aan de voorwaarden die hem werden opgelegd door de onderzoeksrechter.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80). Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten kan beïnvloeden, wanneer verzoeker zou aantonen dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ, 10 september 2013, *M.G. en N.R.*, zaak C-383/13, punten 39-40).

Zoals verzoeker zelf opmerkt in zijn verzoekschrift, werd op 11 april 2019 ten aanzien van verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Dit inreisverbod is tot op heden nog steeds geldig. Aangezien verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschort, dient te worden vastgesteld dat het verzoeker tijdens de duur van het voormelde inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. De vernietiging van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het inreisverbod van 11 april 2019. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij louter omwille van het bestreden bevel de verplichtingen die hem door de onderzoeksrechter werden opgelegd niet kan naleven. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de duur van de vrijlating onder voorwaarden is afgelopen op 15 december 2020. Ter terechtzitting verklaart de advocaat geen bijkomende informatie te kunnen verlenen over de duur van verzoekers vrijlating onder voorwaarden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient te concluderen dat verzoeker geen belang heeft bij zijn grief nu de vernietiging van het onderhavige bevel geen invloed heeft op het inreisverbod van 11 april 2019 en de onrechtmatige verblijfstoestand van verzoeker.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat niets verzoeker verhindert om, overeenkomstig artikel 74/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de opheffing of opschorting van het inreisverbod van 11 april 2019 te vragen zodat hij de zitting in het kader van zijn strafzaak kan bijwonen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze gehandeld heeft bij het nemen van de bestreden beslissing. De schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging in de zin van artikel 6 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT